

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΩΚΟΥ

Ο Τραμπ, η Λαγκάρντ και το ελληνικό ζήτημα

Πόσο πιθανό είναι ένα τουίτ του Ντόναλντ Τραμπ ότι η «αμελής Κριστίν» δεν πρέπει να βάλει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στο ελληνικό πρόγραμμα – και τι θα σήμαινε κάτι τέτοιο; Γράφοντας στο περιοδικό Foreign Affairs, ο ερευνητής Πολ Μπλούσταϊν δεν θεωρεί απίθανη μια δημόσια επίθεση του επόμενου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών στην επικεφαλής του ΔΝΤ, Κριστίν Λαγκάρντ, με αφορμή την καταδίκη της για αμέλεια στη Γαλλία. Ο κ. Μπλούσταϊν θεωρεί το ελληνικό ζήτημα και την προεδρία Τραμπ τις δύο μεγαλύτερες απειλές για τον διεθνή οργανισμό, ωστόσο δεν συνδέει τα δύο, θεωρώντας ότι ο κ. Τραμπ θα επικεντρωθεί σε περισσότερο νευραλγικά για την αμερικανική οικονομία ζητήματα από την Ελλάδα, όπως το διεθνές εμπόριο.

Η Ελλάδα αποτελεί πρόβλημα για τον διεθνή οργανισμό για λόγους αξιοπιστίας, η οποία δοκιμάζεται στην τρέχουσα διαμάχη για τους όρους συμμετοχής του στο τρίτο πρόγραμμα. Τα δύο προηγούμενα προγράμματα του ΔΝΤ επικρίθηκαν για τις αισιόδοξες εκτιμήσεις τους για τις μεταρρυθμίσεις και την ανάπτυξη, κάτι που σύμφωνα με τον κ. Μπλούσταϊν έγινε «υπό την πίεση ισχυρών Ευρωπαίων πολιτικών που υποστηρίζουν τη λιτότητα». Αυτό έπληξε την εικόνα του ως «ουδέτερου μεσολαβητή για την αντιμετώπιση των παγκόσμιων οικονομικών προβλημάτων» και, όπως επισημαίνει, μια νέα υποχώρη-

ση του ΔΝΤ στις ευρωπαϊκές πιέσεις θα εδραιώσει αυτή την εντύπωση.

Η κυρία Λαγκάρντ έχει κρατήσει έξω από το τρίτο πρόγραμμα το ΔΝΤ μέχρι να πεισθεί για τη βιωσιμότητα του χρέους, ωστόσο είναι αβέβαιο για πόσο ακόμη θα το κάνει, ιδιαίτερα ύστερα από μια καταδίκη που την καθιστά πολιτικά ευάλωτη: Οι πιέσεις για τη συμμετοχή του ΔΝΤ χωρίς σημαντική ελάφρυνση του χρέους είχαν ήδη αυξηθεί ενόψει των εκλογών του επόμενου έτους στη Γερμανία και την Ολλανδία. Και η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ περιπλέκει την εικόνα, καθώς προσθέτει έναν ακόμη αστάθμητο παράγοντα στην εξίσωση. Η απερχόμενη αμερικανική κυβέρνηση είχε στηρίξει τη στάση του ΔΝΤ, εκτιμώντας ότι οι προϋποθέσεις που θέτει είναι ο μόνος τρόπος για να αναγκάσει τους Ευρωπαίους να αποδεχθούν την ελάφρυνση του ελληνικού χρέους. Ο κίνδυνος είναι ότι υπό την προεδρία Τραμπ αυτή η στάση θα εξελιχθεί τελικά σε ένα βολικό πρόσχημα για τη μη συμμετοχή του. Η πραγματική αιτία, όμως, θα είναι ότι οι Ρεπουμπλικανοί περιμένουν από τους δανειζόμενους να εξυπηρετούν τα χρέη τους – και η ανησυχία ότι ο κ. Τραμπ θα είναι εχθρικός προς τους διεθνείς οργανισμούς. Ήδη στους διαδρόμους του ΔΝΤ θεωρείται δεδομένη η αντικατάσταση του εκπροσώπου της αμερικανικής κυβέρνησης από τον επόμενο πρόεδρο, με

αβέβαιες συνέπειες για τις ισορροπίες, τον ρόλο και τις προτεραιότητες του διεθνούς οργανισμού.

Οι εκτιμήσεις πως ο κ. Τραμπ θα μπλοκάρει το ελληνικό πρόγραμμα για να υπονομεύσει το ΔΝΤ κρίνονται πάντως υπερβολικές, καθώς ακόμη και αν ήθελε να το κάνει, δεν είναι απαραίτητη η ψήφος των ΗΠΑ για την έγκρισή του, αφού αυτές οι αποφάσεις δεν χρειάζονται ομοφωνία. Ωστόσο, θα ρισκάρει η κυρία Λαγκάρντ τη δυσαρέσκεια του κ. Τραμπ, ενόψει μάλιστα δύσκολων μαχών τα επόμενα χρόνια στο Κογκρέσο για την αύξηση της χρηματοδότησής του;

«Γιατί συνεχίζουμε να χρηματοδοτούμε μία χώρα που δεν έχει καταφέρει να αλλάξει και να μεταρρυθμίσει την οικονομία της», ρωτούσαν Ρεπουμπλικανοί εκπρόσωποι του Κογκρέσου το καλοκαίρι τον υπουργό Οικονομικών Τζακ Λιου, ζητώντας διαβεβαιώσεις ότι οι ΗΠΑ δεν θα δώσουν «πράσινο φως» σε νέα διάσωση της Ελλάδας χωρίς εγγυήσεις πως αυτήν τη φορά το πρόγραμμα θα επιτύχει. Αν για την απερχόμενη αμερικανική κυβέρνηση αυτές οι εγγυήσεις ήταν η ελάφρυνση του χρέους, δεν είναι απίθανη μια αλλαγή πολιτικής που θα ξεχνάει την ελάφρυνση του χρέους, εστιάζοντας μόνο στις μεταρρυθμίσεις. Κάπως έτσι, η Ελλάδα μπορεί να είναι μια παράπλευρη απώλεια της προσπάθειας της κυρίας Λαγκάρντ να «τα βρει» με τον κ. Τραμπ...

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Εγχώριοι καλοθελητές

Εκτεθειμένη από τη στάση που κράτησε συνολικά στα μέτρα ανακούφισης των χαμηλοσυνταξιούχων και των νησιωτών, η Ν.Δ. προσπαθεί να μειώσει τις αρνητικές συνέπειες των επιλογών της, επιχειρώντας μάταια να ρίξει σκιές στην κυβέρνηση. Τελευταίο επεισόδιο στην απέλπιδα προσπάθειά της, η επιστολή του Ευκλ. Τσακαλώτου προς το Eurogroup. Μόνο που αν διαβάσει κανείς την επιστολή, θα καταλάβει ότι δεν υπάρχει κανένα καινούργιο στοιχείο. Στην επιστολή γίνεται λόγος για εφάπαξ εφαρμογή των μέτρων, γεγονός που δεν απέκρυψε ποτέ η κυβέρνηση, και περιγράφονται οι αποτυπωμένες ήδη στις δανειακές συμβάσεις της δεσμεύσεις της χώρας μας και των θεσμών σε περιπτώσεις δημοσιονομικής υπεραπόδοσης ή μη των μέτρων που λαμβάνονται. Πουθενά στην επιστολή δεν περιγράφεται κάτι που δεν ξέραμε. Ούτε τυπικό, ούτε ουσιαστικό.

Το μείζον ζήτημα που προκύπτει όμως είναι ουσιαστικό και βαθιά πολιτικό για τη Ν.Δ. Πρώτον, γιατί δεν ψήφισε την οικονομική ενίσχυση δύο πολύ καίρια πληττόμενων κοινωνικών ομάδων, όπως ακριβώς ήθελαν οι γνωστοί ακραίοι κύκλοι της Ευρώπης.

Δεύτερον, όταν έγινε γνωστό το προσωρινό πάγωμα των βραχυπρόθεσμων μέτρων, έβαλε μπροστά το σχέδιο “επικίνδυνη κυβέρνηση”, γιατί έθετε δήθεν σε κίνδυνο τα μέτρα για το χρέος που η ίδια η Ν.Δ. είχε χαρακτηρίσει περίπου αστεία και στην ουσία όχι μόνο δεν τα διεκδίκησε, αλλά ποτέ δεν τα έβαλε

στην ατζέντα της επειδή δεν τα ήθελαν οι ίδιοι ακραίοι κύκλοι της Ε.Ε.

Και τρίτον, όταν, από τη μία τα χρήματα είχαν πιστωθεί στους λογαριασμούς των συνταξιούχων και οι νησιώτες θα μπορούσαν να ωφεληθούν από το πάγωμα του ΦΠΑ και από την άλλη ξεπάγωσαν τα μέτρα για το χρέος, προσπάθησε επικοινωνιακά να παίξει το χαρτί της υποτέλειας. Μόνο που τα δάκρυα της αξιωματικής αντιπολίτευσης ήταν κροκοδείλια από την αρχή, αφού δεν γίνεται να μιλάς για υποτέλεια όταν δεσμεύσαι να εφαρμόσεις όχι μόνο τα μέτρα που ζητάνε οι δανειστές αλλά και άλλα τόσα, όπως διατυμπάνισε πρόσφατα ο αντιπρόεδρος της Ν.Δ.

Η ουσία είναι ποιος βάζει όλες τις προσπάθειές του να απεγκλωβιστεί η χώρα από τα Μνημόνια και ποιος μάχεται για τα δίκαια των δανειστών. Και το δεύτερο είναι αποκλειστικό προνόμιο της πολιτικής της Ν.Δ. και των πολιτικών και μιντιακών δορυφόρων της.

Για την κοινωνία σημασία έχει να βλέπει ότι κάποιοι μάχονται για μια νέα πορεία της χώρας, μακριά από αυτή που την καταδίκασαν τα δύο πάλοι ποτέ μεγάλα κόμματα της Μεταπολίτευσης. Κι αυτό επίσης το είδαν ξεκάθαρα οι πολίτες μέσα από την περιπέτεια που προσπάθησαν να στήσουν μάταια οι ακραίοι κύκλοι της Ε.Ε. από κοινού με τους εγχώριους καλοθελητές...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ιδού μια λαμπρή ιδέα

Επιμένει το ΔΝΤ ότι απαιτούνται ριζικές αλλαγές στο εργασιακό πεδίο για να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας και να γίνει η χώρα πιο ελκυστική για τους σοβαρούς επενδυτές.

Το λένε τα στελέχη του με κάθε ευκαιρία, το γράφουν ευρωπαϊκά ΜΜΕ που έχουν καλές προσβάσεις στην Ουάσιγκτον, το μεταδίδουν με τη δέουσα τρομοκρατική διάσταση και εγχώριοι δίαυλοι ενημέρωσης.

Θέτει μετ' επιτάσεως τα γνωστά θέματα για απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων (ποσώς ενδιαφέρει τους μάγους του Ταμείου η πρόσφατη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου), τη μη επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων (πρόκειται για αριστερή ιδεοληψία κατά πως λένε και οι σύμβουλοι του ΔΝΤ στην Ελλάδα, δηλαδή η Νέα Δημοκρατία και η βασική εργοδοτική οργάνωση), το λοκ άουτ (αφού έχουν οι εργάτες το δικαίωμα στην απεργία, γιατί να μην το έχουν και οι ιδιοκτήτες) και για την αλλαγή επί το αυστηρότερον του νόμου για την απεργία (να μη γίνονται ποτέ).

Υπάρχει, πάντως, κάτι που απορώ πως δεν το έχουν σκεφτεί στο ΔΝΤ ή δεν τους το έχουν προτείνει οι άνθρωποί τους εδώ στην Αθήνα.

Ρίχνω ιδέα: Να ζητήσουν από την ελληνική κυβέρνηση να περάσει με νόμο ότι η καταβολή μισθού στον ιδιωτικό τομέα δεν θα είναι υποχρεωτική για τους εργοδότες, αλλά προαιρετική, όχι τακτική (κάθε πρώτη και 15 ή στο τέλος του μηνός), αλλά σε χρόνο που θα επιλέγουν οι ίδιοι οι εργοδότες (όταν διευκολύνονται, δηλαδή), έτσι ώστε να υπάρχει το στοιχείο του ευχάριστου αιφνιδιασμού για τους υπαλλήλους τους. Με τέτοιου τύπου ρυθμίσεις, ουρά θα κάνουν οι επενδυτές στα σύνορα της χώρας.

Πώς είπατε; Αυτό ισχύει σε μεγάλη κλίμακα και σήμερα; Σωστό. Πράγματι, η εθελοντική καταβολή του μισθού είναι καθεστώς σε πολλές επιχειρήσεις. Ανάμεσά τους και αρκετά μέσα ενημέρωσης, μερικά εκ των οποίων (τι ειρωνεία) κλαίνε, οδύρονται, θυμώνουν και εξεγείρονται με τις περικοπές μισθών. Των άλλων όμως. Για τους δικούς τους έχει ο Θεός.

Και όταν οι εργαζόμενοί τους, απελπισμένοι από την απληρωσιά και την κοροϊδία σκέφτονται την απεργία, τους καταγγέλλουν για αχαριστία. Και έτσι έχουμε το φαινόμενο των πλούσιων ιδιοκτητών με πτωχευμένες, χρεοκοπημένες ή βαριά χρεωμένες επιχειρήσεις. Λέτε ότι αυτό το σύστημα (γιατί περί συστήματος πρόκειται) θα εξαρθρωθεί με τις προτάσεις του ΔΝΤ; Ωραίο ανέκδοτο.